

La ilahe illallah demek yeterli mi?

“Ortak Kelime Aldatmacası: Tevhid Var, Peygamber Yok mu?”

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ
وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ؟ فَإِنْ
تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

De ki: Ey kitap ehli! Sizinle bizim aramızda ortak olan bir söze geliniz. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmayalım. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, deyin ki: “Şahit olun biz müslümanlarız”.

(Âl-i İmran 64)

Bazı çevrelerin “diyalog” adı altında İslam'ın izzetini küresel güçlerin masasına meze yapma girişimi, Âl-i İmrân 64. ayeti bir “taviz belgesi” gibi sunmaktadır.

Sözde “diyalog” maskesi altında, Kur'an ayetlerini bağlamından koparıp, Peygamberimiz Hz. Muhammed'i (sav) devre dışı bırakmaya çalışan diyalogcu zihniyet, açıkça şunu savundular: “Lâ ilâhe illallah diyen herkes kurtuluştadır, Muhammedün Resûlullah demese de olur.”

Gerçek: Bu söylem, Hristiyan ve Yahudi dünyasına yaranmak için uydurulmuş bir küfürdür. Kur'an, Peygamberi kabul etmeyeni mümin saymaz. Oysa bu ayet, batıla açılmış bir kucak değil; batılın kalbine indirilmiş tevhidî bir darbedir.

1- Ayetin Çağrısı Bir “Başlangıç Noktasıdır”, Son Durak Değil

Âl-i İmrân 64'te yapılan davet, nihai bir kurtuluş hükmü değil; ortak bir zemine çağrıdır. Dinlerin birleştiği bir “mutluluk tablosu” değil; muhatabı bataklıktan çekip çıkarma hamlesidir.

Allah'a evlat isnat eden, haçı kutsallaştıran ve din adamlarını hüküm koyucu rabler mertebesine çıkararak bir zihniyetle asgarî müşterek, ancak bu sapkınlıklar terk edilirse mümkündür.

Ayetin özünde şu vardır: “Gel, en temel hakikatte buluşalım: Tevhid.” Yani Allah’tan başkasına ibadet etmeyelim, O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve insanları rab edinmeyelim. Bu, bir son durak değil; konuşmanın başlayacağı en asgarî müşterektir. Ayetteki “Eşit bir kelimeye gelin” daveti, **İslam’a girişin ilk basamağıdır.**

Bu çağrıya “evet” demek, sadece bir başlangıçtır. Temeli düzeltenin bir sonraki adımı, o temelin üzerine yükselen binaya yani **Hz. Muhammed’in (sav) nübüvvetine** teslim olmaktır. Temelde durup “burası yeterli” diyen, binaya girmeyi reddetmiş demektir.

Çünkü Ehl-i Kitap zaten Allah’a inanıyordu; fakat bu inancı şirkle bozmuş, Hz. İsa’yı ilahlaştırmış ve din adamlarını hüküm koyucu mertebesine çıkarmışlardı. Kur’an burada önce bu bozuk temeli düzeltmeye çağırır. Fakat bu çağrı, “burada kalın, yeterlidir” anlamına gelmez. Ayet onları bu sapmadan kurtarıp Allah’ın otoritesine davet ederken, o otoritenin vahyini getiren Hz. Muhammed’i (sav) devre dışı bırakmaz; aksine Allah’ın vahyine teslimiyete çağırır.

2- Kur’an’ın Açık Hükümü: Peygamberi Reddeden Kurtulamaz

Peygambersiz bir din projesi, İslam’ı etkisiz hale getirme operasyonudur. Kur’an bu konuda hiçbir açık kapı bırakmaz: Kur’an’ın hiçbir yerinde “Sadece Allah’a inanın, gerisi mühim değil” gibi bir gevşeklik yoktur.

Kur’an bir bütündür. Aynı Kur’an, Nisa 150-151. ayetlerde Allah ile peygamberlerinin arasını ayırıp “Bir kısmına inanırız, bir kısmını inkâr ederiz” diyenleri **“gerçek kafirler”** olarak niteler.

Onlarca ayette “Allah’a ve Resulüne itaat edin” buyrulur. Resule itaat, Allah’ın emridir. Resulü dışlayan bir “Allah inancı”, Kur’an’ın tarif ettiği bir inanç değildir. Kur’an, sadece tevhid iddiasını yeterli görmez; bu tevhidin Allah’ın gönderdiği son peygamberle tasdik edilmesini şart koşar.

Nitekim “Kim İslam’dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul edilmeyecektir.” (Âl-i İmrân 85) ayeti meseleyi kesin olarak ortaya koyar. Yine “Allah’ı ve peygamberlerini inkâr edenler...” (Nisâ 150-151) ayetleri, peygamberler arasında ayırım yaparak bir kısmını kabul edip bir kısmını reddedenlerin hakikatte iman etmiş sayılmayacağını bildirir. Dolayısıyla “Allah’a inanıyorum” deyip Resûlullah’ı (s.a.v.) kabul etmemek, Kur’an’a göre geçerli bir iman değildir.

3. Mantıkî Çöküş: Peygamberi Reddeden, Allah’ı da Reddeder

Meselenin aklî tarafı da son derece açıktır. Eğer Allah, Hz. Muhammed’i (s.a.v.) peygamber olarak göndermişse, onu reddeden kişi gerçekte Allah’ın gönderdiğini reddetmiş olur.

Aklı olan bilir ki; elçiyi reddetmek, elçiyi gönderen makamı reddetmektir.

Bu ise dolaylı değil, doğrudan bir inkârdır. Çünkü peygamberi reddetmek, “Allah’ın hükmünü kabul etmiyorum” demektir. Böyle bir tavır, “ben Allah’a inanıyorum” iddiasıyla bağdaşmaz. Zira Allah’a iman, O’nun gönderdiği elçiyi tasdik etmeyi zorunlu kılar.

Eğer Hz. Muhammed (sav) devre dışı bırakılabilecek olsaydı, Allah neden O’nu gönderdi? Peygamberi zikretmekten imtina eden “diyalogcular”, aslında kendi sahte rablerine ve efendilerine yol açmak için Allah’ın Resulü’nü aradan çıkarmaya çalışmaktadırlar.

4- Peki, Ehl-i kitap bu davete icabet etmiş mi?

Âl-i İmrân 64. ayet, Ehl-i Kitap’a bir “ruhsat” değil, bir **“ültimeatom”** niteliğindedir. Diyalogcular bu ayeti sanki bir “ittifak belgesi” gibi sunsa da hakikat şudur: Ehl-i Kitap, bu şeffaf ve net tevhid çağrısına icabet etmemiştir. Hâlâ Hz. İsa’ya ve Hz. Üzeyir’e “Allah’ın oğlu” diyerek şirkin en koyusunda ısrar etmektedirler. Ayet onlara prim vermez; aksine onların **“yüz çevirdiklerini”** (fe-in tevellev) tescil eder. Yüz çevirene “kurtuluş berati” dağıtmak, Kur’an’a iftiradır! Ehl-i Kitap, Efendimiz’in (sav) davetine icabet etmediği gibi, O’nun getirdiği hakikati örtmek için her türlü hileye başvurmuştur.

Allah’a evlat isnat eden, haçı kutsallaştıran ve kendi din adamlarını “yasa koyucu rabler” mertebesine çıkararak bir zihniyetle “asgari müşterek” ancak onlar bu sapkınlıktan vazgeçerse mümkündür.

Ayetin daveti, şirki tasfiye etme davetidir. Şirkten vazgeçmeyen, Allah’ın son elçisini (sav) kabul etmeyen bir topluluğa “siz de hak yoldasınız” demek tam bir ihanettir.

5. Ayetin Devamı Bile Onları Reddediyor

Diyalogcuların en büyük sahtekarlığı, ayetin sonundaki keskin ayrımı gizlemeleridir.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

Ayet; “Eğer yüz çevirirlerse; ‘Şahit olun ki biz müslümanlarız’ deyin” buyurur.

Ayetin devamı, bu meselenin nasıl anlaşılması gerektiğini zaten açıkça ortaya koyar: “Eğer yüz çevirirlerse deyin ki: Şahit olun, biz Müslümanlarız.” Bu ifade, bir birlik ilanı değil; bir ayrışma beyanıdır. Yani davet yapılmış, hakikat ortaya konmuş, fakat kabul edilmezse yollar ayrılmıştır. Bu, “hepimiz aynı yoldayız” demek değil; “hakikati kabul etmiyorsanız biz sizin sapkınlığınızdan uzağız, biz ancak Allah’a ve O’nun son elçisine teslim olan Müslümanlarız” demektir.

Eğer Hz. Muhammed’e (sav) iman şart olmasaydı, ayetin sonunda “O halde hepiniz

kurtuluştasınız” denirdi. Oysa ayet, bu daveti kabul etmeyenlere karşı Müslümanların kendi kimliklerini (İslam ve teslimiyet) ilan etmelerini emreder. Buradaki “Müslüman” ifadesi, Kur’an’ın getirdiği son şeriatı kabul edenleri temsil eder.

SONUÇ

Âl-i İmrân 64, dinler arası uzlaşma metni değil; Ehl-i Kitabı tevhid zeminine çekme çağrısıdır. Bu çağrının devamı ise açıktır: Şirki terk etmek, tevhidi kabul etmek ve Allah’ın gönderdiği son peygambere iman etmek. Bunlar olmadan kurtuluş mümkün değildir.

Bu ayet “herkes kendi halinde kurtulur” demiyor; “gelin, önce şirkten vazgeçin” diyor. Bu çağrıyı kabul etmeyen ise zaten ayetin davetini reddetmiş olur.

Unutulmasın ki: Muhammedün Resûlullah demeyen bir dilin söylediği “Lâ ilâhe illallah”, Kur’an terazisinde hükümsüzdür. İslam bir bütündür; bir kısmını alıp bir kısmını “diyalog” hatırına terk edenler, sadece kendilerini kandıran zavallı münafıklardır.

Diyalog kılıflı peygamber düşmanlığına birkaç kelam

“Kelime-i Tevhid’i Parçalayan Modern Münafıklık Projesi”

Bu zihniyetin kökleri, İslam’ın izzetini kırmak için tarih boyunca pusuda bekleyen “Truva Atı” projelerine dayanır. Müslüman kılığında görünüp, içeriden gedik açmaya çalışan bu şebekelerin yöntemi her zaman aynıdır: **Kavramların içeri boşaltmak, şüphe tohumları ekmek ve Peygamber sevgisini kalplerden silmek.**

“İbrahimî Dinler” Masalı:

Bir yanda cami, bir yanda kilise, bir yanda sinagogun olduğu “bahçeler” kurarak, halkın zihninde “hepsi aynı kapıya çıkıyor” imajı oluşturdular. Toplantılarında “İbrahimî dinler” masalıyla Efendimiz’in (sav) adını anmaktan imtina ederken, aslında Müslümanların ferasetini ölçüyorlardı. Bu yapılar, Müslümanların izzetini küresel güçlerin masasına meze yapanların sığındığı süslü sloganlardır. Bir yandan diyalog ve hoşgörü maskelerini kullanarak, diğer yandan Müslümanların evlatlarını kendi peygamberine yabancılaştırmak, tarihin gördüğü en aşağılık asimilasyon girişimidir.

Müminlere Şedid, Küfür Ehline Muti: Modern Nifakın Portresi

Kendi dindaşlarına karşı (samimi Müslümanlara) son derece sert ve acımasız; ama küfür ehline ve sömürgecilere karşı “hoşgörü” abidesi kesilirler. Müslümanı “etkisiz eleman” haline getirirler. Cihad, şahadet, haram-helal gibi keskin çizgileri “çağ dışı” diyerek törpülerler.

Bu diyalogcuların sonu, tarihteki tüm münafıklar gibi hüsrandır. Müslüman feraseti, “Lâ ilâhe illallah” deyip “Muhammedün Resûlullah” diyemeyen o dillerin altındaki zehri tanımak zorundadır.

Modern Haşhaşilik:

Bu yapı, bir yandan diyalog toplantılarında Efendimiz'in adını anmazken, diğer yandan kendi tabanını konsolide etmek için Peygamberimizi rüyalarda, dizilerde, hatta kamyonet kasalarında (haşa) "emir eri" gibi gösteren senaryolar uydurdu. **Amaçları;** Peygamberin otoritesini sarsıp, o boşluğu "Kainat İmamı" dedikleri sapık elebaşıyla doldurmaktı. Peygamberi (sav) bir figürana dönüştürüp, kendi liderlerini "yaşayan rehber" olarak kutsadılar.

FETÖ, dinin içini boşaltan modern bir **Hasan Sabbah** hareketidir. Peygamberi (sav) dışlayan, O'nun sünnetini küresel güçlerin hatırı için feda eden her hareket, eninde sonunda 15 Temmuz'da olduğu gibi milletin imanı ve Allah'ın tokadı ile yerle bir olmaya mahkumdur.